

lovforslag, som jeg forsøgte at præsentere i min introduktion, netop forsøger at fremme et dobbelt formål: at sikre bedre forhold for elever og studerende i undervisningsmiljøet, samtidig med at man udnytter det engagement og det tilsagn, der er fra elever og studerendes side om at deltage i diskussionen om prioriteringen af sagerne.

Det, vi foreslår, er, at elever og studerende får ret til at vælge en repræsentant, som kan sidde i sikkerhedsudvalget, og at det bliver en pligt at foretage en undervisningsmiljøvurdering. Det er ikke, fordi vi har en intention om at øge bureaukratiet, men fordi vi tror, det er vigtigt som et redskab i en demokratisk proces at have et grundlag at diskutere undervisningsmiljøet på – det grundlag er måske i dag på anekdotisk basis og kan derfor ikke give anledning til fornuftige prioriteringer – efter samtaler, hvor elever og studerende har indflydelse på beslutningerne.

Det er ganske rigtigt, at centerets opgaver bliver anderledes end Arbejdstilsynets, fordi vi ikke tillægger det myndighedsopgaver og dermed heller ikke påbudsmuligheder. Det er i sagens natur, fordi vi ikke ønsker, at der skal skabes en forvirring mellem de to instanser, og vi heller ikke ønsker at skabe forvirring, når det gælder læreres og andre ansattes arbejdsmiljø på den enkelte institution.

Man kan sige, at det grundlæggende i det hele er, at vi har en forventning om, at hvis demokratiet får de rigtige redskaber, hvis der gives elever og studerende mulighed for at få indflydelse, vil de også udøve den indflydelse, også over for de bevilgende myndigheder, der måtte være på de forskellige niveauer. Det er selvfølgelig også det, der er det helt centrale: Forudsætningen for, at der kan rettes op på de problemer, der måtte blive afdækket nogle steder, er, at man er villig til at prioritere løsningsmulighederne. Jeg synes også, det er en demokratisk pointe i sig selv, at elever og studerende får adgang til at medvirke, når der skal prioriteres, og på den måde også bliver stillet over for det faktum, at de økonomiske ressourcer ikke er uendelige.

Angående tidsperspektivet kan jeg sige, at jeg håber, vi kan gøre lovforslaget færdigt inden for en meget kort tidshorison og sende det i høring i begyndelsen af april. Jeg tror, det vil være vigtigt i forbindelse med Folketingets behandling af sagen, at der har været en høringsrunde, hvor de mange, mange interessenter, der

er på dette område, får lejlighed til at udtale sig, men jeg håber som sagt at kunne fremsætte lovforslaget i denne samling efter en forhåbentlig solid høringsrunde.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Så har jeg kun ét supplerende spørgsmål: Frem-sætte eller gennemføre?

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Nu vil jeg ikke vove at rådgive Folketinget om dets arbejdsplanlægning, men det vil være min forventning, at Folketinget vil kunne vedtage forslaget i den takt, man finder hensigtsmæssig. Jeg bestræber mig på at få det fremsat og få det overgivet til Folketingets behandling, og så må Folketingets partier vurdere, hvornår det er mest hensigtsmæssigt at vedtage det – om man nu vil.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 98:

Forslag til folketingsbeslutning om adgang til at oprette tværfaglige arbejdsløhedskasser.

Af Rikke Hvilshøj (V), Knud Erik Kirkegaard (KF), Mogens Andreasen (DF) og Tom Behnke (FRI) m.fl.

(FremSAT 22/2 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Et gammelt ord siger, at genkendelsens glæde er stor. Det gælder nu ikke denne situation, hvor der for femte gang inden for de sidste 5 folketingsår skal drøftes forslag om adgang til at oprette tværfaglige arbejdsløhedskasser.

Beslutningsforslaget er tidligere fremsat som beslutningsforslag nr. B 104 af februar 1996. Det blev gentaget som en kloning i B 114 fra april 1997, derefter kom B 43 i oktober 1997 og senest B 17 i oktober 1998. Jeg registrerede stilfærdigt

for mit eget vedkommende nytårsaften en lille bekymring i forhold til forslagsstillerne, for man glemte at fremsætte forslaget i 1999, men nu har man dog taget revanche.

Før de fremsættelser, jeg her har omtalt, behandlede Folketinget i foråret 1995 forespørgsel nr. F 42 om etablering af tværfaglige a-kasser og lovforslag nr. L 203 om opblødning af regler om faglig afgrænsning.

Ved alle lejligheder er forslagene blevet forkastet. Jeg mener ikke, at der er sket noget nyt, siden vi sidst drøftede dette emne – noget, som kan begrunde, at man nu tager en ny debat. Derfor kommer det nok heller ikke som den store overraskelse, at regeringen fortsat ikke kan støtte forslaget. Meget har været sagt om dette emne, både for og imod, så det er svært at blive ved med at komme med nye argumenter. Jeg vil derfor henholde mig til min tale ved førstebehandlingen af B 17, der er gengivet i Folketingets forhandlinger 1998-99, side 1235-1237, og nøjes med at gentage følgende fire hovedpunkter:

For det første: Jeg mener stadig, at de fagligt afgrænsede kasser har nogle indlysende fordele, som det er væsentligt at fastholde. De har et indgående kendskab til løn- og arbejdsvilkårene og uddannelserne inden for deres område, og ud fra det kendskab har de mulighed for at give medlemmerne en god og kvalificeret rådgivning og vejledning om relevante forhold på arbejdsmarkedet. De har også mulighed for at etablere en tæt kontakt til arbejdsgiverne inden for faget og hermed bidrage til at få medlemmerne i arbejde.

For det andet: Jeg tror ikke på, at tværfaglige a-kasser vil gavne den faglige mobilitet. Der er ingen som helst garanti for, at tværfaglige kasser bedre vil kunne give medlemmerne tilbud uden for deres faglige område. Tværfaglige kasser vil ikke have den samme mulighed for at opnå det nøje kendskab til medlemmernes forskellige muligheder på arbejdsmarkedet og de kontakter til arbejdsgiverne, som de fagligt afgrænsede kasser har.

For det tredje: Jeg er ikke modstander af øget konkurrence, men jeg tror ikke på, at man kan give markedskræfterne frit spil på kasseområdet. Medlemmerne skal have den bedst mulige service til den lavest mulige pris, men først og fremmest skal forvaltningen af de meget store statslige beløb ske på en forsvarlig og korrekt måde. Vi skal ikke have en situation, hvor det hensyn tilsidesættes, fordi kasserne skal gøre

det så billigt som muligt for at bevare eller øge medlemstallet.

For det fjerde: Det er rigtigt, at der er stor forskel på administrationsudgifterne i de enkelte kasser, og det er også rigtigt – hvad de færreste husker – at der ikke er en entydig forklaring på det. Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen og kasserne har i fællesskab gennemført en benchmarking af administrationsudgifterne, og denne benchmarking har vist, at forskellen i administrationsomkostningerne kan skyldes en række forhold. Nogle kasser har høje ledighedsprocenter, som medfører mere sagsbehandling og flere dagpengeudbetalinger, nogle kasser har mange arbejdsmarkedspolitiske aktiviteter, f.eks. vejledningsforløb, jobformidling og kurser, og der er kasser, der rummer medlemmer, som er ansat på meget, meget, meget kortvarige ansættelser, oven i købet kasser, der rummer så godt som udelukkende fra dag til dag-ansatte. Kassernes service, ledighedsstrukturen og kassens medlemssammen sætning har indflydelse på prisen i forhold til administrationsomkostningerne.

Det er min opfattelse, at den undersøgelse, kasserne og Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen har lavet sammen, har haft en meget positiv effekt. Kasserne er blevet meget opmærksomme på at skabe et grundlag for kvalitetsudvikling, og man har sat sig for at lære af de bedste eksempler. I år er der planlagt nye initiativer til undersøgelse af kassernes administration: Man vil videreudvikle metoden og bl.a. inddrage mere om den kvalitative side af administrationen.

Afslutningsvis vil jeg nævne, at der allerede i det gældende system er valgfrihed for medlemmerne. Lønmodtagerne kan vælge mellem en fagligt afgrænset kasse og den tværfaglige kasse, der findes. Hertil kommer, at mange har flere valgmuligheder, fordi der er en række kontrollerede – vel at mærke kontrollerede – overlapninger mellem kassernes faglige områder.

Ole Vagn Christensen (S):

Vi har fødselsdag i dag. Det er femte gang, forslagsstillerne fremsætter deres forslag om adgang til at oprette tværfaglige arbejdsløsheds-kasser, og for femte gang skal jeg på Socialdemokratiets vegne så forklare, hvorfor vi synes, at det er en dårlig sag, Venstre Det Konservative Folkeparti, Dansk Folkeparti og Frihed 2000 insisterer på.

Jeg skal kvittere for partiernes ihærdighed ved endnu en gang at fortælle, at det er Socialdemokratiets opfattelse, at den nuværende faglige organisering af arbejdsløsheds-kasserne er en væsentlig del af forklaringen på, at vi i Danmark har et stabilt arbejdsmarked med lav ledighed.

Arbejdsløsheds-kassernes faglige organisering betyder, at a-kasserne kan opøve en faglig og branchespecifik viden om arbejdsmarkedets behov inden for deres område, hvilket alt andet lige øger kvaliteten af den vejledning og af den uddannelse, som de ledige får tilbudt.

Der er for Socialdemokratiet derfor ingen tvivl om, at de faglige a-kasser giver de ledige – det er vel dem, det handler om – de bedste muligheder for at komme i beskæftigelse, og for Socialdemokratiet er de lediges jobchancer altså vigtigere end de borgerlige partiers ideologiske korstog mod al faglig organisering.

Socialdemokratiet mener, at forslagsstillerne tager alvorligt fejl, hvis de tror, at små, tværfaglige a-kasser ville kunne løse problemet med strukturarbejdsløshed bedre end det nuværende a-kasse-system. Det skyldes først og fremmest, at de nuværende a-kasser har langt, langt bedre kontakt til branchernes virksomheder, end en tværfaglig a-kasse ville kunne have.

Dernæst er der intet, der tyder på, at problemerne med at skifte a-kasse er årsagen til den manglende faglige mobilitet i den danske arbejdsstyrke. Det er jo også derfor, arbejdsmarkedets parter bakker den nuværende model op.

På den baggrund skal jeg meddele, at Socialdemokratiet heller ikke denne gang, den femte gang, kan støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Det er jo rigtigt, at det er femte gang, vi behandler lovforslaget, men desværre er de socialdemokratiske argumenter for at afvise forslaget ikke blevet bedre med tiden, tværtimod.

Jeg synes, det er skræmmende, at Socialdemokratiet har så lidt tillid til de mennesker, der vælger at være medlemmer af en a-kasse, at de ikke ønsker at give dem valgfriheden til enten at være medlemmer af den faglige a-kasse eller af den tværfaglige a-kasse.

Tror Socialdemokratiet virkelig, at folk ville vælge en dårlig a-kasse til at varetage deres interesser, hvis de fik det frie valg? Tror Socialdemokratiet virkelig, at folk ville vælge en

a-kasse, der ikke kunne få dem i arbejde, hvis de fik valgfrihed?

Hvad er det egentlig, Socialdemokratiet er bange for? Vi ønsker jo ikke at ødelægge en organisering, vi ønsker at give frihed, og hvis det at give frihed til at vælge en tværfaglig a-kasse kan ødelægge den faglige organisering, er der noget i vejen med de tilbud, der er i øjeblikket. Valgfriheden vil da ikke give mulighed for at ødelægge det, men vil give muligheden for at vælge frit. Og hvis de tilbud, a-kasserne har i øjeblikket, er så stærke, som hr. Ole Vagn Christensen tror på, så er der ikke nogen, der vil vælge de tværfaglige. Så hvad er det egentlig, hr. Ole Vagn Christensen er nervøs for?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det, jeg er nervøs for – man kan ikke kalde det at være nervøs, men det, jeg er betænkelig ved, er sådan set, at det her skal være en legeplads og ikke være det bedst kvalificerede sted. Og for mig er det ikke bevist, at de tværfaglige a-kasser er i stand til at løse deres opgaver bedre.

Jeg vil bede hr. Kristian Jensen om at fortælle mig, når han nu har sat sig så meget ind i det: Hvordan står det til med ledigheden i den tværfaglige a-kasse dér, hvor hr. Kristian Jensen kommer fra? Er ledigheden højere her, end den er i de fagspecifikke a-kasser? Det må hr. Kristian Jensen jo umiddelbart have sat sig ind i, når han vil skabe en situation, hvor han vil prøve på at beskrive, at i det område, hvor beskæftigelsen er allerbedst i landet, kan man se, hvad en tværfaglig a-kasse har betydet for dette område.

For mig er det her ikke et spørgsmål, om det er det ene eller det andet, men om det er det bedste, og jeg er endnu ikke blevet overbevist om, og det er mit parti heller ikke, at det er bedre at lave en ringere rådgivning for medlemmerne end den, man kan få, når det er nært knyttet til det, man arbejder med.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Jeg vil ikke stå her og argumentere med statistikker og sige, om arbejdsløsheden er høj i den ene a-kasse eller i den anden a-kasse, for det er ikke det, der er spørgsmålet. Spørgsmålet er, om vi tør lade folk vælge selv. Tør vi lade folk vælge selv, hvilken a-kasse de vil være medlemmer af? Jeg står da ikke og fortæller folk, om

de skal købe en Ford eller en Citroën, og jeg fortæller dem ikke, om de skal handle i Netto eller i Fakta. Jeg giver dem valgmuligheden, og så er jeg sikker på, at hvis de får muligheden, vil de også vælge det rigtige; så vil de vælge det, som for deres situation er det rigtige valg.

Og hvis de så vælger at være medlemmer af en a-kasse, der giver dem et dårligt råd, betyder det jo, at de selv ender i en dårlig situation, og derfor lærer de af deres eventuelle fejl og vælger en anden. Det er den valgmulighed, vi ønsker at give folk, den valgmulighed, hvor vi i Venstre og i de partier, der står bag det her lovforslag, siger: Vi tror på dig, vi tør give dig valgmuligheden. Hvorfor tør Socialdemokratiet ikke?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg tror godt, jeg ved, hvorfor hr. Jens Kristian Jensen ikke vil svare på mit helt konkrete spørgsmål om, hvordan det ser ud i Ringkøbing Amt. Det er, fordi tallene er negative for hr. Jens Kristian Jensen.

Og for mig, som er sat ind i det her Folketing, drejer det sig ikke om, at folk skal have lov til at spille med andres penge. For mig drejer det sig om, at vi får det mest effektive system, og det troede jeg faktisk også var det, Venstre stod for. Og det mest effektive system må være det system, der er forankret omkring a-kasserne i det fagspecifikke, således at arbejdsgiveren ved, at den arbejdskraft, han får tildelt, også har den nødvendige viden, har de nødvendige kvalifikationer, og at det er nogle, som han kan regne med. For jeg går jo ind for, at arbejdsgiveren skal have lov til at afskedige folk, at der skal være et fleksibelt arbejdsmarked.

Så derfor må jeg sige til hr. Jens Kristian Jensen: Jeg kan ikke både blæse og have mel i munden; derfor må jeg også tage vare på den ledige.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Jeg har konsulteret min dåbsattest. Det første Jens er forkert, Jensen er rigtigt, men Kristian Jensen skulle gøre det herfra.

Det er jo sådan, at vi i Venstre går ind for det mest effektive system, men vi tror rent faktisk på, at folks frie valg giver den største effektivitet, og vi tror på, at konkurrence giver effektivitet. Det er faktisk også de toner, vi hører fra den mest moderate og den mest fremsynede og

visionære del af regeringen og det regeringsparti, som hr. Ole Vagn Christensen plejer at være en del af.

Det er jo sådan, at når folk får lov til at vælge selv, bliver de ansvarlige for deres hverdag. De bliver ansvarlige for, om de træffer det rigtige eller det forkerte valg. Og i Venstre tror vi på, at folk bliver ansvarlige, når de får det frie valg. Vi tror på, at de vælger det, som giver dem den bedste tilværelse og de bedste muligheder.

Hvis det tilbud, de kan få fra en tværfaglig a-kasse, er så dårligt, at de ikke kan få noget godt ud af det, så vil de vælge det fra. Folk er jo ikke dumme. I Venstre tror vi ikke på, at folk skal pakkes ind i vat og passe på, så de ikke kommer til at støde sig på hårde kanter. Vi tror faktisk på, at det er godt begavede mennesker, der kan vælge selv.

Derfor har jeg stadig væk ikke fået svar på mit spørgsmål: Hvad er begrundelsen for, at Socialdemokratiet ikke tør give folk en valgmulighed?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Hr. Kristian Jensen har meget med det dér med at tro, at tro på. Jeg kan også sagtens gøre noget, når det er for andres penge. Jeg vil gerne sige, at hvis det er sådan, at ledigheden er højere i den tværfaglige a-kasse i Ringkøbing Amt, så bruger man flere penge dér, end man bruger i de fagspecifikke kasser. Og det er vel en urimelighed, hvis man skal se på det ud fra, hvad det får af konsekvenser for den øvrige del af befolkningen, at nogle bruger forholdsvis flere kroner til at klare deres situation for. Så er det nemt at have valgfrihed. Det må jeg sige.

Vi har helt klart den grundlæggende holdning, at vi går ind for de fagspecifikke kasser, fordi de har en forankring, og fordi de er i stand til at give arbejdsgiveren den bedste arbejdskraft. Og vi tror også på, at hvis I prøvede at få jeres forslag lagt hen til arbejdsgiveren, så ville I også være i den situation, at så ville han også fortælle jer det.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Knud Erik Kirkegaard som ordfører.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Ja, jeg forstod nu på den socialdemokratiske ordfører, at det egentlige hensyn, som lå bag Socialdemokratiets afvisning af dette forslag her, var et hensyn til arbejdsgiverne. Og det

hensyn tager jeg naturligvis hatten af for, men jeg er ikke helt sikker på, at der er arbejdsgivere, der er enige i det synspunkt, som hr. Ole Vagn Christensen her gav udtryk for.

Arbejdsministeren havde jo sat sig ind i tingene og havde konstateret, at det ikke er et nyt forslag. Vi har heller ikke forsøgt at lægge skjul på, at det er et forslag, vi har haft til behandling før. Det har vi oven i købet anført i bemærkningerne.

Når vi fremsætter det endnu en gang, er det naturligvis, fordi vi er af den opfattelse, at det er et rigtigt forslag, det er et forslag, som tilhører fremtiden. Det er muligt, at vi ikke får det vedtaget i denne samling, og jeg vil heller ikke afvise muligheden for, at det kan smutte i den næste samling, men i den næste samling igen er jeg temmelig overbevist om at det bliver vedtaget.

Der vil så være den åbenlyse fordel, at det ikke skal være hr. Ole Vagn Christensen, der skal bestemme, hvilken a-kasse lønmodtager Petersen skal være medlem af; det kan lønmodtager Petersen selv bestemme. Og det er en helt naturlig udvikling i retning af større valgfrihed, som tilhører et moderne, dynamisk samfund. Der skal være noget at vælge imellem, og det kan der blive på det område her, hvis man vedtager forslaget om oprettelse af de tværfaglige a-kasser.

Ved den sidste behandling af forslaget her fremførte jeg en række argumenter for, at vi bør fremme systemet med tværfaglige a-kasser. Dem skal jeg ikke gentage i detaljer; dér kan jeg henvise til Folketingets forhandlinger fra sidst. Men vi er altså af den opfattelse, at der er større mulighed for at fremme den faglige mobilitet, hvis man har tværfaglige a-kasser. Hvis der gives mulighed for oprettelse af nye sådanne, vil der kunne være tværfaglige a-kasser, der vil specialisere sig i den faglige mobilitet, og det vil være en stor fordel for den dynamiske udvikling på arbejdsmarkedet, der er i øjeblikket. Det giver mulighed for større valgfrihed for de enkelte lønmodtagere. Det er også vigtigt at have dette hensyn med.

Arbejdsministeren brugte som argument imod forslaget, at man jo skulle sørge for, at de her offentlige penge – i hvert fald for hovedpartens vedkommende offentlige penge – skulle administreres på ordentlig vis. Der skulle altså tages et forvaltningshensyn, og det er jeg selvfølgelig fuldstændig enig i. Altså tværfaglige a-kasser skal jo leve op til fuldstændig de sam-

me krav som a-kasser, der er organiserede på anden vis.

Der har jo altså også i fortiden været eksempler på, at der har været problemer i forbindelse med den faglige forankring, altså hvor der har været forretningsmæssige forbindelser mellem arbejdsløsheds-kassen og så den pågældende faglige forening, som har været temmelig uoverskuelige, og også af den grund kunne der jo være en god idé i at give den valgmulighed for de medlemmer af a-kassen, der ikke føler sig trygge ved, hvordan det foregår, at man dér kunne få mulighed for at komme over i en tværfaglig a-kasse.

Jeg kan ikke se, hvorfor de kristelige skal have monopol på at have en tværfaglig a-kasse. Det bør også komme mennesker til gode, der ikke har lyst til at melde sig ind i den a-kasse. Det er det, vi vil med vores forslag, og vi håber, at forslaget bliver vedtaget, om ikke før så i hvert fald senere.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg kan forstå på hr. Knud Erik Kirkegaard, at der er en vis erkendelse af, at forslaget ikke bliver vedtaget i denne og i næste samling. Så kunne vi måske have ønsket, at erkendelsen var nået så vidt, at man ventede med at fremsætte det, til der var en forventning om, at det kunne vedtages.

Men jeg har et par spørgsmål. Det er vedrørende den faglige mobilitet. Kan det ikke beskrives lidt nærmere, hvordan man kan få en større faglig mobilitet, hvis man fjerner medlemmernes tilknytning til en fagligt funderet a-kasse? Det er det ene.

Det andet er: Har jeg ikke forstået det korrekt, at Det Konservative Folkeparti var med til at gennemføre også tredje fase af arbejdsmarkedsreformen, hvori der bl.a. står – jeg ved ikke, om ordvalget er sådan, men hvorefter man kan udlicitere en del af AF's opgaver, eksempelvis omkring grundregistrering og vejledning, til a-kasserne? Og skal der foretages en grundregistrering og en vejledning, ja, så er det vel ulige mere effektivt, hvis det bygger på en fagligt funderet a-kasse, som virksomhederne kan trække på.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg har også et par spørgsmål til hr. Knud Erik Kirkegaard.

Det er angående hurtigst mulig kontakt. Vil hr. Knud Erik Kirkegaard benægte, at man har den hurtigst mulige kontakt mellem medlemmerne og arbejdsgiverne, når man har en fagspecifik a-kasse?

Angående mobiliteten: Vil hr. Knud Erik Kirkegaard svare på det spørgsmål ud fra erfaringer, eller er det en formening? For hr. Knud Erik Kirkegaard kommer jo også fra Ringkøbing Amt, og derfor vil jeg godt stille hr. Knud Erik Kirkegaard dette spørgsmål: Den tværfaglige a-kasse, som man har i dette amt, kan den bevise resultaterne af en større mobilitet, end de fagspecifikke kasser kan?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

De fagligt forankrede a-kasser har nogle fordele og nogle svagheder, klart den fordel, at man kender lige præcis branchen, faget, bedre, end man selvfølgelig vil kunne gøre i en tværfaglig a-kasse. Derfor vil vejledningen til det fagspecifikke område naturligvis være helt i top. Til gengæld vil vejledningen rettet mod andre fagområder end det, man er bundet til i a-kassen, være dét svagere, og omvendt vil det være for en tværfaglig a-kasse. Det afgørende er her: Lad nu lønmodtageren selv bestemme, hvad lønmodtageren selv tror på er bedst for vedkommende.

Jeg må sige til hr. Ole Sohn, at jeg kan ikke se, at der overhovedet skulle være nogen problemer ved at foretage udliciteringer til en a-kasse, som er fagligt forankret, og jeg kan heller ikke se, at der overhovedet kunne være problemer ved at udlicitere opgaver til en tværfaglig a-kasse.

Til hr. Ole Vagn Christensen i og for sig det samme: Jo, hurtig kontakt til arbejdsgiveren, hvis det er inden for det faglige område, som a-kassen har specialiseret sig i – klart ja; da vil der være bedre muligheder. Men til gengæld vil mulighederne være svagere til arbejdsgivere uden for det faglige område, og det vil i en række situationer være en ulempe.

Og så kender jeg ikke noget til specielt arbejdsløshedstallet for de kristelige a-kasse lokaliteter vestjyske. Det er muligt, at det ligger i den ende af skalaen, hvor ledigheden relativt er størst. Der er jo forskelle mellem a-kasser på forskellige områder med hensyn til, hvor meget

det koster at være medlem, og der er forskel på ledighedsprocenterne.

Det, der kunne blive min konklusion på spørgsmålet fra hr. Ole Vagn Christensen, kunne jo være: Jamen hvorfor skulle lige præcis den specielle a-kasse, altså den kristelige, have monopol på at være tværfaglig i Ringkøbing Amt?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Kan hr. Knud Erik Kirkegaard ikke se eller forestille sig, at hvis man som privat arbejdsgiver efterspørger en bestemt type arbejdskraft, kan man i dag kontakte arbejdsformidlingen, og man kan kontakte den fagligt funderede a-kasse inden for det område, hvor man nu ønsker at rekruttere arbejdskraft fra.

Etableres der tværfaglige a-kasser, må det da blive ulige sværere for den enkelte arbejdsgiver at rekruttere arbejdskraften, for så er der endnu flere forskellige steder, man skal spørge. Så af hensyn til erhvervslivet synes jeg da også, man skal overveje betimeligheden i at sørge for at undgå, at enkelte kan skjule sig i tværfaglige a-kasser, hvor man ikke har den fornødne faglige mobilitet og tilgang til det erhvervsområde, hvor man søger arbejde.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg vil gerne takke hr. Knud Erik Kirkegaard for svaret. Jeg synes, det var et ærligt svar. Hr. Knud Erik Kirkegaard prøvede jo på at vurdere og nåede frem til, at de fagspecifikke a-kasser har en lang, lang række fordele, når det drejer sig om netop medlemsskaren her.

Jeg må sige til hr. Knud Erik Kirkegaard, at det er også min konklusion. Og min konklusion er også, at så længe vi har det fleksible arbejdsmarked, som vi har, er det arbejdsgivere fra disse områder, som har retten til at kunne afskedige og derfor selvfølgelig skal sørge for, at disse mennesker også kommer tilbage.

Så er vi også i den situation – men det er jo ikke det, der er det generelle billede – at der er nogle, der har brug for at flytte over store grænser. Så derfor, den dér med mobiliteten er ikke ret meget værd, når vi skal se på, hvordan fordelene er på det andet område.

Men jeg vil gerne spørge: Er det ikke de ledige, det handler om i den her situation? Det er vel ikke noget andet?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Hr. Ole Sohn spørger, om det ikke vil være en fordel for arbejdsgiveren – altså det er helt rørende med det her arbejdsgiverhensyn fra hr. Ole Sohns side – om det ikke vil være en fordel for arbejdsgiveren, hvis han mangler arbejdskraft, at han kan henvende sig til lige præcis den fagligt specifikke a-kasse.

Jo, det kan da godt være, at det vil være det, hvis der er arbejdskraft at tilbyde i den a-kasse. Men hvis der nu ikke rigtig er det – og det kan godt være situationen, eksempelvis i Ringkøbing Amt – jamen så kunne det jo være, der var et behov for at efterspørge arbejdskraft, der har en anden faglig baggrund, og dér ville den tværfaglige a-kasse klart have sine fordele.

Om antydningen om, at man skulle kunne skjule sig i en tværfaglig a-kasse, forstår jeg overhovedet ikke. Jeg forstår ikke, hvad hr. Ole Sohn tænker på, når han bruger den formulering. Jeg har i hvert fald svært ved at få øje på, at man bedre skulle kunne skjule sig dér end i andre former for a-kasser.

Om så lød det jo næsten, som om hr. Ole Vagn Christensen og jeg var ved at forstå hinanden. Jeg anerkendte, at der i visse situationer kan være fordele ved de fagspecifikke a-kasser. Nu mangler jeg blot hr. Ole Vagn Christensens konstatering af, at der også kan være fordele ved de tværfaglige. Den erkendelse kom hr. Ole Vagn Christensen ikke til.

Nu har jeg også erfaring for, at erkendelsesprocessen hos hr. Ole Vagn Christensen i en række situationer er af ret langsommelig karakter, og det er måske forklaringen på det. Måske kommer det i en ny kort bemærkning. Men hr. Ole Vagn Christensen har altså den dér opfattelse: Skomager, bliv ved din læst! Er man én gang kommet i det faglige område, som er i den fagforening og i den a-kasse, som man er medlem af, så skal man altså helst blive dér.

Altså sådan noget som dynamik, fremdrift og nye initiativer og at se nye perspektiver er åbenbart helt fremmed for hr. Ole Vagn Christensen. Det er det ikke for os andre.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg stillede meget konkrete spørgsmål: Er det ikke de ledige, det handler om? Er det ikke det fleksible arbejdsmarked, det handler om i fremtiden? Drejer det sig ikke om, at vi kan service-

Så vil jeg også godt sige det, som jeg har sagt før, men ikke har fået noget svar på, men jeg går ud fra, at hr. Knud Erik Kirkegaard vil være med til at undersøge det, når han er så stærk i kødet både over for hr. Ole Sohn og over for mig, når vi har talt om, at der i den tværfaglige a-kasse faktisk er en højere ledighed, end der er i de fagspecifikke. Det tyder ikke på, at man ikke er i stand til at samarbejde a-kasserne imellem og sammen med AF, når det drejer sig om at komme ledighed til livs.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Er det ikke den ledige, det handler om, spørger hr. Ole Vagn Christensen. Jo, netop. Det er lønmodtageren, det drejer sig om, hvad enten lønmodtageren er i beskæftigelse og ønsker at sikre sig i en a-kasse, eller lønmodtageren er blevet arbejdsløs, men er medlem af en a-kasse. Det er lige præcis det enkelte medlem, det drejer sig om skal have en valgmulighed. Jeg tror stadig væk, det er bedre, at lønmodtager Petersen afgør, hvad der for ham er det bedste at være medlem af, end at det er hr. Ole Vagn Christensen, der skal bestemme det. Lad nu lønmodtager Petersen, eller hvad han eller hun ellers måtte hedde, selv træffe den afgørelse.

Så kan jeg sige til hr. Ole Vagn Christensen, at alt hvad der måtte ønskes foretaget af undersøgelser omkring a-kassers situation, vil vi arbejde positivt på.

Jeg kan i øvrigt forstå, at der er nogle vanskeligheder for Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikring med at få afdækket en række interessante forhold i a-kasserne. Vi medvirker meget gerne til at ændre lovgivningen, så direktoratet får bedre mulighed for at kunne foretage interne undersøgelser og sammenligninger af a-kasserne. Jeg kan forstå, at det blev efterlyst i den sidste rapport, der kom fra Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikring. Det deltager vi naturligvis også gerne i.

Ole Sohn (SF):

Man kunne naturligvis vælge sådan en mere ideologisk tilgang til forslaget, og så kunne man jo få nogle muntre diskussioner. Jeg tror, at partierne her i Folketinget kender hinandens ideologiske tilgang til forslaget, så derfor vil jeg undlade det og komme med nogle faglige, saglige argumenter for, hvorfor SF afviser forslaget.

Vi mener, det er særdeles væsentligt, at a-kasserne er fagligt funderede frem for at være tværfaglige, for en fagligt funderet arbejdsløshedskasse, hvor det er de uddannelsesmæssige og arbejdsmæssige forhold, der er afgrænsningen, giver man en væsentlig bedre mulighed for at rådgive, vejlede og ikke mindst formidle arbejde til dens medlemmer.

Det styrker også jobmulighederne, at virksomhederne kan kontakte en fagligt funderet a-kasse, der med indgående kendskab til sine medlemmer kan finde frem til den arbejdskraft, som virksomhederne søger.

Jeg vil også godt sige, at på baggrund af de erfaringer, jeg selv har gjort som formand for en a-kasse og en faglig organisation igennem 10 år, gør netop den sammenkobling, at man får et utrolig stort kendskab selvfølgelig både til medlemmerne og også til de virksomheder, der hører til inden for de fagområder, som er repræsenteret i medlemskaren, og derved øges mulighederne for at kunne rådgive både medlemmer og virksomheder på en god og kvalificeret måde. Det har jeg i øvrigt også bidt mærke i, at arbejdsformidlingschefen for Ringkjøbing Amt, Preben Buchholt, netop har påpeget i en kronik i Aktuelt. Virkeligheden er jo, at mange virksomheder kontakter arbejdsløshedskasserne og de faglige organisationer, netop fordi de dér har kendskabet til de enkelte medlemmers kvalifikationer.

Hvis man laver en tværfaglig a-kasse, vil man komme i den situation, at virksomhederne skal kontakte flere forskellige a-kasser, hvilket vanskeliggør opgaven med at finde frem til de rette personer. Der er således ikke umiddelbart faglige og saglige begrundelser for en tværfaglig a-kasse.

Afslutningsvis vil jeg sige, at selv om SF ikke er en stor ynder af den gældende arbejdsmarkedsreform, så indeholder den dog det positive element, at der gives mulighed for at udlicitere en del af grundregistreringen og en del af vejledningsopgaverne til a-kasserne, men skal den del af arbejdsmarkedsreformen kunne løftes på en forsvarlig og konstruktiv måde, ja, så er det af afgørende betydning, at de har et fagligt funderet kendskab til medlemmerne og dermed medlemmernes mulighed for beskæftigelse.

Så ud fra de mere fagligt betonedede argumenter må jeg sige, at SF ikke kan støtte forslaget, lige så vel som vi heller ikke kan støtte det, hvis vi tager de ideologiske briller på.

Mogens Andreassen (DF):

Regeringen taler i øjeblikket meget om ligestilling og lægger stor vægt på ligestillingen mellem kvinder og mænd lønmæssigt og pensionsmæssigt. Vi har oven i købet en ligestillingsminister.

Når vi så ser på det beslutningsforslag, der nu behandles her i dag, er arbejdsministeren og dermed regeringen vrangvillig over for en ligestilling på a-kasseområdet, en ligestilling, som kan forbedre mulighederne for job til de ledige og forbedre servicen ud over de hidtidige fagområder.

Jeg mener, regeringen nu skal forlade sine holdninger og sin betonpolitik på det område og se i øjnene, at det er nødvendigt at benytte andre muligheder, der gør arbejdsmarkedet mere fleksibelt og er målrettet mod beskæftigelse, international konkurrence og økonomi i virksomhederne.

Jeg lagde mærke til, at hr. Ole Vagn Christensen i sin ordførertale sagde, at a-kasserne giver gode tilbud til medlemmerne. Mener hr. Ole Vagn Christensen også, at arbejdsformidlingen giver optimal opkvalificering af ledige til ansættelse i ordinære job? Hvorfor holder S så krampagtigt fast i, at man ikke ønsker frihed på a-kasseområdet og at give los for frit valg? Er det kun LO, der har forstand på a-kasser, eller tror hr. Ole Vagn Christensen, at der alligevel er nogle områder, hvor andre har lidt forstand på, hvad det er, der foregår på arbejdsmarkedet?

Jeg lagde også mærke til, at hr. Ole Sohn sagde, at det ville forhindre, at folk kom ud på arbejdsmarkedet, og at man kunne gemme sig i tværfaglige a-kasser. Det er jo noget vås, hr. Ole Sohn sagde der. Det er klart, at der er andre end a-kasserne under LO, der kan det her.

Vi er nødt til at sikre en større mobilitet. Derfor kan vi heller ikke låse os fast i det system, som regeringen så krampagtigt holder fast i. Et frit a-kassesystem vil være helt afgørende for nedbringelse af ledigheden og for at forbedre produktion og afsætning, og tværfaglige a-kasser vil medvirke til en bedre og mere direkte kontakt med virksomhederne.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det var noget af en række postulater, der her blev fremsat, men jeg havde heller ikke ventet andet. Man trækker LO frem. Hvorfor nævnte man ikke FTF? Hvorfor nævnte man ikke AC?

Min opfattelse, må jeg sige til hr. Mogens Andreasen, er den, at det system, vi har, er et godt system for den ledige, er et godt system for vore virksomheder. Jeg mener, at det, vi er sat til at tage vare på, er, at vi med den lovgivning, vi vedtager, giver den ledige de bedste muligheder for at kunne klare sin situation, samtidig med at virksomhederne også ønsker at have et fleksibelt arbejdsmarked.

Hvis man deler det hele op og sætter det ud i tværfaglige kasser, finder jeg ikke, at man løser den opgave. Så mener jeg, man svigter de ledige, og det vil jeg ikke være med til.

(Kort bemærkning).

Mogens Andreasen (DF):

Jeg er ikke spor overrasket over det svar, jeg fik fra hr. Ole Vagn Christensen. Det svar havde jeg også forventet.

Men for os andre, som ser på nogle andre områder end det, hr. Ole Vagn Christensen ser på, er det jo helt åbenbart, at der er muligheder andre steder end inden for det system, som man kører i dag.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg forstod på hr. Mogens Andreasens svar til mig, at det var en bekræftelse af, at det her drejede sig om andre lønmodtagergrupper end LO, som også har fagspecifikke kasser.

Så sagde hr. Mogens Andresen noget med, at man havde nogle mere interessante ting end de ledige, som man ville varetage. Jeg siger bare velbekomme. Vi har stadig væk de ledige og det fleksible arbejdsmarked i fokus, når vi ønsker, at tingene skal hænge sammen med de fagspecifikke kasser.

(Kort bemærkning).

Mogens Andreasen (DF):

Jamen det drejer sig jo netop om de ledige, hvor der er en mulighed for en bedre kontakt med virksomhederne, hvis vi får de tværfaglige a-kasser. Det vil forbedre mulighederne for, at de kommer ud i ordinære job, frem for at man stadig væk, som det består i dag, kører dem igennem arbejdsformidlingens mange kurser. Det giver altså ikke det tilstrækkelige, det optimale, for at de kan komme i ordinære job ude på virksomhederne. Det er simpelt hen en anbringelse, og derfor kan jeg slet ikke se, at vi ikke opnår noget som helst ved at få lavet tvær-

faglige a-kasser. Jeg mener helt sikkert, det er afgørende for at komme fremad.

Ole Vagn Christensen (S):

Vil hr. Mogens Andreasen bekræfte over for mig, at hvis det viser sig, at den tværfaglige a-kasse, vi har i det her land, har en større ledighed, end de fagspecifikke kasser har, så passer hans argumentation ikke, og så vil han forandre sit syn på det?

Det vil jeg glæde mig til.

(Kort bemærkning).

Mogens Andreasen (DF):

Efterspørgslen efter arbejdskraft er jo helt afgørende for de enkelte fagområder, og det er rigtigt, at der da kan være nogle, hvor der er lidt flere ledige, som ikke kan komme ud. Men det betyder jo ikke, at man ikke kan brede sig og få de a-kasser til at virke på en lang række områder rundtomkring i Danmark, sådan at folk kommer ud på arbejde i ordinære job og ikke bare bliver anbragt af arbejdsformidlingen.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Anders Samuelson som ordfører.

Anders Samuelson (RV):

Det er som nævnt en gammel kending, som vi endnu en gang har fornøjelsen af at diskutere her i dag, og jeg vil også starte med at sige, at Det Radikale Venstre ligesom ved de tidligere behandlinger heller ikke denne gang støtter forslaget. Der er simpelt hen ikke dukket noget nyt op, som kan ændre vores holdning til spørgsmålet.

I Det Radikale Venstre mener vi ikke, at tværfaglige a-kasser er en universalløsning på de problemer, som findes i det nuværende a-kassesystem. Vi mener ikke, at tværfaglige a-kasser i nævneværdig grad vil kunne øge den faglige mobilitet, som forslagsstillerne hævder. Det skyldes, at sådan en a-kasse ikke har det samme kendskab til det enkelte medlems faglige kvalifikationer, som en fagspecifik a-kasse traditionelt har.

Der er heller ikke grund til at tro, at tværfaglige a-kasser skulle være så meget bedre til at give deres ledige medlemmer tilbud, der ligger uden for deres oprindelige fagområde, især ikke hvis der er tale om en relativt lille tværfaglig a-kasse.

På baggrund af det og med henvisning til de ordførertaler, jeg tidligere har holdt på områ-

det, skal jeg sige, at Det Radikale Venstre ikke kan støtte forslaget.

Jette Gottlieb (EL):

Enhedslisten er stadig af den faste overbevisning, at faglige a-kasser med direkte direkte tilknytning til fagforeningerne er et gode for medlemmerne, sådan som vi var det i 1996, i 1998, som vi var det før, som vi er det efter, og som vi har været det indimellem.

Der er mange gode grunde til det. Fagligt kendskab til området giver de bedste muligheder for ordentlig vejledning, og forslag til beskæftigelsesinitiativer kommer bedre frem den vej, det giver mulighed for en hurtig og kvalificeret behandling af f.eks. overenskomstforhold, fyringsvarsler og den slags ting, som knytter a-kassesystemet til det faglige system, og det giver ikke mindst mulighed for en demokratisk medindflydelse på gulvniveau. Den mulighed er det så til gengæld vigtigt, at medlemmerne bruger, f.eks. ved generalforsamlingernes diskussion om, hvordan man bruger pengene. Det er der da heldigvis også mange der gør.

Over for den styrke, som ligger i de faglige a-kasser, opstiller forslagsstillerne et perspektiv om øget konkurrence. Der er ikke nogen fordel ved at frembringe en situation, hvor der kan opstå konkurrence mellem a-kasser, sådan som forslagsstillerne udtrykker det. Jeg kan f.eks. forestille mig en grim situation, hvor a-kasser reelt vil kunne sortere medlemmer efter ledighedsrisiko, hvorefter man jo sagtens kan konkurrere på billig administration og deraf følgende lave kontingenter.

Jeg er ikke i tvivl om, at de borgerlige vil ønske sådan en konkurrence på ledighedsrisiko, men Enhedslisten foretrækker altså klare, faglige afgrænsninger.

Når der i dag kan findes eksempler på, at a-kasser ikke altid giver deres medlemmer den bedste service og støtte, så skal årsagen findes et helt andet sted end i strukturen. Det handler jo om, at såvel de tidligere som den nuværende regering har strammet, strammet og strammet reglerne for de arbejdsløses ret til dagpenge, og at reglerne efterhånden er blevet så indviklede og sammensatte, at fejl næsten ikke er til at undgå.

Hvis man virkelig er interesseret i, at a-kassesystemet skal være en effektiv hjælp for de medlemmer, som bliver arbejdsløse, og hvis man vil begrænse administrationsudgifterne, så

er det arbejdsløshedsløvgivningen, der skal tages hul på, men desværre er et flertal i det her Folketing jo af den faste overbevisning, at arbejdsløse skal piskes rundt i aktiveringsmanegen med trusler om at ryge helt ud af dagpengesystemet hængende over hovedet.

Med disse bemærkninger må det være klart, at Enhedslisten absolut ikke støtter forslaget.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg kan sige med det samme, at Kristeligt Folkeparti tilslutter sig det forslag her, fordi vi går ind for frihed på arbejdsmarkedet, også med hensyn til, hvordan man vil organisere sig i arbejdsløhedskasser.

Det var SF's ordfører, hr. Ole Sohn, der i sin ordførertale sagde, at vi jo godt kunne have taget en ideologisk debat, men at det nok var unødvendigt, for vi vidste vel nogenlunde, hvor vi havde hinanden. Men jeg har konstateret to eksempler nede på gulvet på, at man ikke ved, hvor man har Kristeligt Folkeparti. To forskellige ordførere har sagt til mig, at vi vel gik imod det forslag her, fordi det jo fjerner det monopol, som den kristelige fagbevægelse har, men jeg vil gerne sige, at vi støtter hverken kristelige eller andre monopoler.

Vi går ind for frihed, vi går ikke ind for eksklusivitet, så den kristelige fagbevægelse, som har fået en særstilling ved den dispensationsbestemmelse, der er i loven nu, må selvfølgelig finde sig i at få konkurrence. Det er da ikke sikkert, den er så vild med det, det er der jo ikke mange af os der er vilde med, hvis vi har en særstilling, men jeg tror, at den vil være i stand til at stå sig i den konkurrence. Den er nu i stand til at støtte sine medlemmer på en faglig og en ganske udmærket måde, så det må den leve med.

Vi har brug for de tværfaglige arbejdsløhedskasser, og jeg er helt enig med hr. Kirkegaard i, at dem får vi på et tidspunkt. Den indretning, som vi har på arbejdsmarkedet med arbejdsløhedskasserne, er jo historisk bestemt. Det er jo ikke, fordi det er den eneste fornuftige, den er bare blevet til ved tilfældighedernes spil, kan man sige.

Hr. Ole Vagn Christensen mener, at det er snildt for arbejdsgiverne at kunne ringe til en bestemt arbejdsløhedskasse, fordi de ved, at den har det faglige speciale. Der er selvfølgelig eksempler på, at det kunne være smart, men der også eksempler på, at det ikke finder sted. F.eks. vil jeg tro, at inden for det fag, som hr.

Ole Vagn Christensen kommer fra, slagteriarbejderne, rekrutterer man typisk folk fra andre fag. Det er jo typisk ikkefaglærte, som man rekrutterer, og som så nu må flytte over i en anden arbejdsløshedskasse. Der er det jo ikke sådan, at slagterierne, og de er jo gerne den eneste arbejdsplads, der er i et lokaleområde, hvis de ekspanderer og får brug for flere folk, eller fordi nogle falder fra, så kan rekruttere folk fra deres egen arbejdsløshedskasse. De må jo typisk ud og have dem andre steder fra, så jeg er helt sikker på, at den fordel, som det skulle være at have faglige arbejdsløshedskasser, altså ikke gælder i alle tilfælde.

Jeg er helt sikker på, at tværfaglige arbejdsløshedskasser vil fremme arbejdsanvisningen i en positiv retning og vil fremme den faglige mobilitet, og det er det, vi har brug for i et dynamisk samfund. Så vi støtter det forslag her.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det er rigtigt, som hr. Ole M. Nielsen siger, og det har jeg jo været med til igennem mange, mange, mange år, men det har alligevel ikke en helt rigtig vinkel, fordi det, der sker på slagterierne, er sådan set mange gange, at folk ikke kommer fra de lediges rækker, men kommer fra de beskæftigedes rækker. Det gjorde de dengang, og det var endda under en stor arbejdsløshed, hvor de sådan set søgte hen fra andre job, som de havde valgt at tage i mellemtiden.

Men, må jeg sige til hr. Ole M. Nielsen, det, der er pointen ved det fagspecifikke system, er sådan set, at man er i stand til dér at have værn omkring de ledige og sørge for, at de ledige kommer ind, de ligger ikke gemt nogen andre steder, i andre systemer. De er i det system, og det vil sige, at man som arbejdsgiver, når man afskediger på grund af mangel på arbejde, er sikker på, at de afskedigede har den tryghed, at de kan komme tilbage til systemet. Det har man ikke med en tværfaglig a-kasse.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jamen jeg anerkender da den erfaring, som hr. Ole Vagn Christensen har fra slagteriarbejderbranchen, og den gælder så selvfølgelig i den periode, men det vil sandsynligvis komme til at se anderledes ud i en anden periode.

Den tryghed, som hr. Ole Vagn Christensen siger at man kan give i de fagspecifikke arbejdsløshedskasser, mener jeg helt klart, at man

også skal have i de tværfaglige arbejdsløshedskasser, og den må man selvfølgelig give medlemmerne, det er helt klart.

Men den største tryghed er selvfølgelig, at anvisningen af arbejde og mobiliteten fungerer. Det er godt for de ledige, det er godt for hele samfundet, og det er det, jeg mener, vi opnår ved de tværfaglige arbejdsløshedskasser.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Gid det var så vel. Det, der jo er situationen i det øjeblik, at ingen har kendskab til, hvor medlemmerne er henne og der ikke er den nødvendige kontakt, er jo, at nogle kan blive tabt i det system, og vi har altså ikke noget ønske om, at der er nogen, der skal blive tabt, fordi man ikke har en så nær tilknytning som overhovedet muligt.

Så længe arbejdsgiveren har retten til at kunne afskedige på grund af mangel på arbejde, er det vores pligt at sikre, at den arbejdskraft i hvert fald kommer ind igen på arbejdspladsen, og det er arbejdsgiverens pligt at leve op til det.

I det øjeblik, de er delt ud på masser af tværfaglige kasser, så er der ikke det tryghedssystem, må jeg sige til hr. Ole M. Nielsen, men hvis man har den forestilling, at det tror man, jamen så er der jo ikke noget at gøre ved det. Vi tror bare på, at forankringen omkring det fagspecifikke er det væsentlige for, at vi kan have det system, som vi har.

Tom Behnke (FRI):

Som medforslagsstiller støtter Frihed 2000 naturligvis beslutningsforslaget, men jeg er da lidt forundret over, at man skal have skudt i skoene, at det her beslutningsforslag har til formål at chikanere de arbejdsløse mest muligt, at forslaget her har til formål at chikanere arbejdsgiverne mest muligt, og at forslaget her i det hele taget er et forslag om at smadre hele det danske arbejdsmarked.

Vi har jo hørt ordførerne sige, at det bliver konsekvenserne af beslutningsforslaget. Hvis vi som forslagsstillere havde ønsket det, så havde vi selvfølgelig skrevet det ligeud. Vi er ikke sådan, at vi har en skjult dagsorden, det er ikke sådan, at vi går og gemmer noget under bordet eller andre steder. Det gør vi ikke. Vi skriver da tingene, som de er, vi skriver det, vi ønsker, og det, vi ønsker, er frihed.

Vi ønsker selvfølgelig ikke at ødelægge det for nogen, tværtimod ønsker vi at gøre det bed-

re, men vi er helt indstillede på – og selvfølgelig ved vi det, et parti, der bygger hele sin politik på den personlige frihed – at frihed har en pris, ja, det har det. Det har bl.a. den pris, at man er nødt til at træffe et valg. Man er nødt til at træffe et valg, og det valg betror vi meget gerne lønmodtagerne her i landet, hellere end vi betror det til hr. Ole Vagn Christensen eller andre.

Når man så har truffet et valg, må man tage konsekvensen af sit valg, det er også noget af den pris, man må betale, men sådan er frihed. Der er også mulighed for at træffe et forkert valg, men jeg tror, at den oplyste befolkning, vi har, selvfølgelig vil søge til de a-kasser, hvor man får den bedste service, hvor man har den bedste mulighed for hurtigt at komme i arbejde igen.

Jeg kan godt blive lidt misundelig på hr. Ole Vagn Christensen og ligesindede, fordi det er jo lidt, som om at da hr. Ole Vagn Christensen blev valgt til Folketinget og gik ind gennem døren til Christiansborg, så han lyset. Fra det tidspunkt vidste hr. Ole Vagn Christensen, hvad der var bedst for alle danskere i hele Danmark i enhver tænkelig situation, og derfor skal man selvfølgelig i hr. Ole Vagn Christensens verden ikke overdrage nogen beslutning overhovedet til befolkningen. Det vil selvfølgelig være forkert, for hr. Ole Vagn Christensen ved jo bedre end os alle sammen, hvad der er bedst for os. Derfor ønsker hr. Ole Vagn Christensen selvfølgelig selv at sidde og træffe alle beslutninger på vegne af alle borgere i det her land. Sådan er det.

Spørgsmålet er så, om det er sandheden. Er det sådan, det forholder sig? Er det sådan, at bare fordi man er socialdemokrat, har man set lyset, når man er blevet valgt til Folketinget? Nej, det er noget, som socialdemokrater går og bilder sig selv ind, og det er forkert. Men de skyklapper, man har fået på, når man er valgt som socialdemokrat til det her Folketing, er det meget svært at få af igen, men man får det forhåbentlig en dag, og ellers sker der heldigvis det næste gang, at vælgerne selvfølgelig vælger nogle andre politikere end socialdemokrater til at lede det her land, og det ser vi frem til.

Det, der jo er sagen, er, at netop Socialdemokratiet har en skjult dagsorden, når vi taler om a-kasserne. Man ved jo godt, at de socialistiske fagforeninger her i landet misbruger a-kasserne til at skaffe sig medlemmer. Vi har et system her i landet, som man ville kritisere alle andre lande for at have. Vi har et system, der forud-

sætter, at man er medlem af og aktivt støtter en socialistisk forening, hvis man vil have et arbejde her i landet. Det er primært, at det er en forudsætning.

Så kan man tale om menneskerettigheder og alt sådan noget andet i andre fjerne lande, og det går fint. Men når man skal kigge på sig selv og menneskerettighederne i Danmark, så halter det noget så alvorligt, for man vil bevare magten, man vil have magten både i de socialistiske fagforeninger og selvfølgelig deraf følgende også i a-kasserne, for dem misbruger man til at skaffe sig flere medlemmer.

Jeg må sige, at når SF taler for hensynet til arbejdsgiverne og Socialdemokratiet taler for hensynet til de arbejdsløse, så lyder begge dele lige hult i ørerne på os, lige hult, for det er selvfølgelig falsk. Vi ved jo godt, at f.eks. når de socialistiske fagforeninger laver blokader mod virksomheder, hvor der måske er 50 ansatte, er der en eller to, der er medlem af SiD. Så tvinger man resten – 48-49 ansatte – til at melde sig ind i en socialistisk forening. Det vil man have dem til, og hvis ikke så skal man nok lære dem. Og hvad er resultatet? Resultatet er mange gange, at så lukker virksomheden, og der bliver en masse mennesker arbejdsløse, eller virksomheden flytter til udlandet, og igen står en masse danskere og er blevet arbejdsløse. Så man skal lade være med at give indtryk af, at man taler de arbejdsløses sag, det gør man selvfølgelig ikke.

Vi har den klare opfattelse, at enten skal der være total frihed til, at man kan oprette sine a-kasser, eller også skulle man gøre det modsatte, nemlig lægge det hele ind under arbejdsformidlingen. Dybest set er det jo noget pjat, at man både skal på arbejdsformidling og i a-kasse, når man er blevet ledig. Hvorfor ikke bare nøjes med at gå ned på arbejdsformidlingen og så lad os droppe alt det der med, at de socialistiske foreninger sidder på a-kasserne her i landet?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det var en ordentlig svada, vi fik her, det skal jeg love for.

Nu vil jeg godt sige til hr. Tom Behnke, at jeg kan ikke huske, hvor mange år hr. Ole Sohn havde i ledelsen af en fagforening, men jeg kan sige, at på et af de tre slagterier, der er tilbage, har jeg virket i 18 år. Jeg har set folk komme og gå, men jeg har også set, hvordan stabiliteten,

hvordan udviklingen har kunnet foregå, hvordan man har kunnet tage vare på hinanden. Vi havde således en regel, der hed, at man ikke kunne blive afskediget på grund af mangel på arbejde, medmindre man kom ind igen. Hvordan skulle man kunne efterleve en sådan regel i det øjeblik, det hele var spredt ud på en lang, lang række a-kasser?

Jeg vil godt sige, at den frihed, man her snakker om, det er frihed til de stærke, men det er bånd på de svage, og jeg har altså helt klart den opfattelse, at det, det handler om, er at tage vare på de svage, tage vare på de ledige, så de kan komme i beskæftigelse.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FRI):

Det var en ordentlig svada, men det er, fordi det er så sjældent, jeg får lov til at være ordfører, og så er det jo med at benytte sig af muligheden, når den er der.

I øvrigt er der kun denne ene kommentar til hr. Ole Vagn Christensen: Jeg kan forstå på hans erfaringer fra sit liv før Folketinget, at det var faktisk ikke dengang, hr. Ole Vagn Christensen blev valgt til Folketinget, at han så lyset og vidste, hvad der var bedst for alle. Det startede allerede på et langt tidligere tidspunkt, men det gør jo ikke sagen bedre.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg håber, jeg havde det ligesom hr. Tom Behnke: at jeg så lyset, da jeg blev født.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Rikke Hvilshøj.

Rikke Hvilshøj (V):

Som ordfører for forslagsstillerne vil jeg gerne takke for debatten, men selvfølgelig sige en særlig tak til de partier, der har udtrykt deres støtte til forslaget.

Jeg har også registreret, at der ikke er sket så meget, siden vi sidst fremsatte det her forslag. Arbejdsmarkedet udvikler sig, forholdene udvikler sig, men det gør vi ikke herinde.

Det er en genfremsættelse, som flere har bemærket. Vi genfremsætter nu ikke forslag for at fylde tiden ud her i salen. Det er der rigeligt med andre forslag der gør. Men vi mener, at lige præcis det her forslag er meget vigtigt, og derfor ønsker vi at fastholde debatten og fast-

holde fokus på området, indtil det lykkes for os at få gennemført forslaget.

Vores arbejdsmarked er i en rivende udvikling, og der forventes en større og større fleksibilitet og omstillingsevne af lønmodtagerne. Derfor mener vi, at der skal gives adgang til tværfaglige a-kasser.

Dette forslag er jo ikke et forslag om at forbyde faglige a-kasser, men er et forslag om at supplere de faglige a-kasser med flere tværfaglige a-kasser.

Når jeg har lyttet til den debat, der nu er foregået, har det været meget kendetegnende for modstanderne, at de har gjort det til et enten-eller mellem faglige eller tværfaglige a-kasser, og de har argumentet med, at fordi de faglige a-kasser nu gør det meget godt, så er der altså ikke plads til de tværfaglige a-kasser.

For os er det ikke et spørgsmål om enten-eller. For os er det et spørgsmål om at give plads til både-og. For nogle vil en faglig a-kasse være det rigtige valg, for andre vil en tværfaglig a-kasse være den rigtige løsning. Den valgmulighed vil vi med dette beslutningsforslag sikre den enkelte lønmodtager.

Muligheden for frit at vælge a-kasse er meget afgørende for forslagsstillerne. Frit valg vil øge den enkeltes ansvarlighed over for egen situation, og det er et frit valg, vi vil give. Vi tror på, at det vil være godt med konkurrence i a-kassesystemet, og vi ved, at konkurrence er med til at fremme kvaliteten.

Konkurrenceparametrene vil f.eks. være, hvem der er bedst til at rådgive og vejlede sine medlemmer og hjælpe dem til ny beskæftigelse, og konkurrencen vil også være med til at sikre et pres over for a-kasser med henblik på at få effektiviseret og reduceret deres administrationsudgifter.

Der er talt meget imod tværfagligheden, men er det ikke præcis sådan, vi har indrettet vores arbejdsformidling? Og skal jeg forstå modstanderne af dette beslutningsforslag sådan, at de også mener, at arbejdsformidlingen bør fagdeles og ikke som i dag have en bred tværfaglighed?

Hr. Ole Vagn Christensen sagde i sin ordførertale, at dette var et borgerligt korstog mod faglig organisering. Vi har ikke noget ønske om et korstog mod faglig organisering, så længe den faglige organisering er frivillig. Jeg er helt enig med hr. Tom Behnke i, at man i dag kan sætte spørgsmålstegn ved, om den faglige organisering er frivillig. Det er den ikke.

Men faglig organisering som sådan har vi absolut intet imod. Til gengæld ser jeg modstanderne af dette beslutningsforslag føre et korstog mod valgfrihed, mod tillid til de enkelte lønmodtagere og deres evne til at varetage egne interesser.

Med disse ord vil jeg endnu en gang sige tak for debatten.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Det var så femte gang. Må jeg appellere til, at man nu stoler så meget på de udsagn, der er kommet i de fem behandlinger, at man besinder sig i forhold til at fremsende kloninger af de forslag, vi har set så mange gange. Når fru Rikke Hvilshøj fremhæver, at der ikke er kommet meget nyt frem, så er det jo, at man kan være så enig. Så meget desto mere kan man jo så undre sig over, når forslagsstillerne intet nyt – intet nyt – argument har bragt for dagen, hverken skriftligt eller mundtligt her i dag, at de så alligevel synes, at det er tiden til at have en ny debat.

Så vil jeg også sige noget om, hvordan det virker ude i virkelighedens verden. Det tror jeg er meget klogt at tage bestik af. Noget af det, der gang på gang fremhæves som værende årsagen til, at det er lykkedes her i landet at reducere ledigheden fra omkring 13 pct. til de aktuelle 5,3 pct., uden at vi har oplevet truende flaskehalsproblemer, som har betydet mangel-situationer, der genererer en løninflation osv., er, at vi har et godt samspil mellem den offentlige arbejdsformidling, arbejdsløsheds-kasserne, der kender deres faglige områder, de danske kommuner, uddannelsesinstitutionerne og selvfølgelig først og fremmest virksomhederne.

Jeg har netop afsluttet en møderunde i går med samtlige 14 arbejdsmarkedsråds formandskaber, og det går igen på hvert eneste møde, at det, der kan være med til at bringe ledigheden yderligere ned, er, at vi bliver endnu bedre til at udnytte den konkrete viden, som a-kasserne har om deres medlemmer, deres kvalifikationer, deres potentiale, og når man kobler det med arbejdsformidlingens indsigt i, hvad det er for virksomheder, der efterspørger arbejdskraft, og hvilken arbejdskraft, de efterspørger, så har vi chancer for at komme endnu længere ned.

Jeg vil sige til fru Rikke Hvilshøj, at vi skriver historie i de her år. Den ene økonom efter den anden træder nu frem og siger: Vi må skrive lærebøgerne om. Vi har tidligere været tilhængere af det synspunkt, at der er noget, der hed-

der den naturlige ledighed, underforstået at der var en undergrænse for, hvor langt vi kunne komme ned. Den har vi nu overskredet så mange gange, fordi der er et godt samarbejde mellem arbejdsmarkedets forskellige aktører, og der kan føres dokumentation for, at de a-kasser, der har en struktur, hvor man ikke har det indgående kendskab til den enkelte lediges kvalifikationer, der er der også en væsentlig ringere effekt af de senere års arbejdsmarkeds-politiske bestræbelser på at bringe medlemmerne ud i beskæftigelse. Det er dokumenteret. Det kan enhver slå efter i Danmarks Statistiks regi-ster.

Jeg skal slutte her med at sige, at mange af indlæggene, der har støttet beslutningsforslaget, efter min opfattelse vidner om, at det her måske var et område, hvor vi skulle øge vores oplysningsvirksomhed. Mange af argumenterne er solidt forankrede i den blå luft.

(Kort bemærkning).

Rikke Hvilshøj (V):

Jeg er ked af at høre, at arbejdsministeren ikke vægter den personlige frihed højere end at konstatere, at det er noget, der er forankret i den blå luft.

Omkring den naturlige ledighed, og at den ikke har nogen bund, og i det hele taget hele vores beskæftigelsessituation, så er sandheden jo også, at selv om vi har en gunstig situation, så har vi stadig væk ufatteligt mange mennesker på overførselsindkomster.

Så må jeg indrømme, at jeg ikke kan forstå, at der ikke er tillid. Vi har én erfaring med én tværfaglig a-kasse. Arbejdsministeren henviste til statistik, og jeg har også kigget på lidt statistik, som ikke stiller den kristelige a-kasse ringest i forhold til at få sat de ledige i beskæftigelse. Men de tværfaglige a-kasser vil selvfølgelig have mulighed for at sætte sig ind i deres medlemmers faglige kundskaber på lige fod med de faglige.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg kunne forstå på arbejdsministeren, at han var træt af, at det forslag her var blevet fremsat nu igen, og det at man muligvis skulle stifte bekendtskab med det endnu en gang eller endnu flere gange. For god ordens skyld vil jeg godt orientere arbejdsministeren om, at arbejdsministeren altså ikke har nogen kompetence til at blande sig i det. Vi som partier i Folketinget

skal nok selv tage stilling til, hvorvidt vi finder det betimeligt at fremsætte forslag eller ikke.

Så var arbejdsministeren meget skråsikker med hensyn til at kunne dokumentere, at der var en årsagssammenhæng imellem arbejdsløshedsprocenten i en ganske bestemt a-kasse og så, at det system af tværfaglighed ikke duede. Den dokumentation imødeser jeg med meget stor interesse. Jeg tror, det vil være meget vanskeligt, i hvert fald ud fra oplysninger i Danmarks Statistik, at finde en overbevisende dokumentation af den karakter, som arbejdsministeren gav udtryk for.

Må jeg i øvrigt gøre opmærksom på, at præcis den kristelige a-kasse måske i særlig grad er ramt af de eksklusivbestemmelser, der er på arbejdsmarkedet, hvor jo mennesker bliver trukket ud i ledighed på grund af de helt oldnordiske forhold, der fortsat er på det danske arbejdsmarked.

(Kort bemærkning).

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Til fru Rikke Hvilshøj vil jeg sige: Ja, der er fortsat ufatteligt mange på overførselsindkomst, men det har jo sådan set ikke noget at gøre med den diskussion, vi har i dag, det beslutningsforslag, der er fremlagt.

Vi har fortsat alt for mange, der er ledige på nuværende tidspunkt. Regeringen har for en del år siden sat sig for, at vi skulle bringe arbejdsløsheden ned under 5 pct. i år 2005. Her kan man sige, at regeringen bryder et løfte, for vi når under 5 pct. længe før. Det er meget tilfredsstillende, og det, jeg gerne vil understrege, er – og det var det, jeg gjorde i min sidste replik: Vi er meget optaget af at forbedre samarbejdet mellem arbejdsmarkedets forskellige aktører, for vi tror nemlig, at den samlede effekt af disse aktøreres bestræbelser kan bringe os væsentligt længere ned i ledighed.

Til hr. Knud Erik Kirkegaard vil jeg gerne sige: Jeg respekterer fuldt og helt, hvem der bestemmer, og at man fremlægger beslutningsforslag eller andre forslag her i salen. Jeg appellerede blot til, at hvis man har en forventning om, at en sag bliver anderledes behandlet end tidligere, så er det måske ikke nogen dårlig idé, at man opnår en vis vished for, at der er sket noget nyt på arbejdsmarkedet, der tilsiger det, el-

ler at man måske selv har fornyet arsenalet af argumenter.

Men her kan man vist roligt sige i forhold til forslagsstillernes indlæg: Der var intet nyt under solen.

(Kort bemærkning).

Mogens Andreassen (DF):

Jeg kan høre på arbejdsministeren, at han er en lille smule irriteret over, at det er et beslutningsforslag, der nu er fremsat for femte gang. Men jeg kan da i hvert fald undre mig lidt over, at arbejdsministeren ikke snart kan få det klar-syn, at der altså skal andre midler til for at få løst nogle af de problemer på arbejdsmarkedet, som vi står med.

Vi kan jo ikke fortsat blive ved at køre i den samme skure. Vi kan ikke blive ved med at fastholde, at det kun er de fagforbund, som Socialdemokratiet støtter, der er de givtige og de dygtige til at få folk ud på arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Arbejdsministeren kastede sig nu ud i nogle filosofiske overvejelser over, hvad der kunne begrunde genfremsættelse af et forslag, og havde forskellige synspunkter omkring det. Men jeg må sige, at den liste over forhold, der kunne godtgøre, at det er betimeligt igen at fremsætte et forslag, ikke var fyldestgørende.

Der kunne jo også være det fromme håb bag fremsættelsen af et beslutningsforslag, at arbejdsministeren er blevet klogere siden sidst. Og undskyld mig, hr. arbejdsminister, det håb vil vi stadig væk have lov til at have også til næste år.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 106:

Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af filosofikum på de lange videregående uddannelser.

Af Gitte Lillelund Bech (V) og Knud Erik Kirkegaard (KF) m.fl.
(Fremsat 25/2 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Akademiske evner som refleksion, kritisk stilningtagen, indføring af videnskabelig metode står centralt i de overvejelser, som for tiden gøres rundt omkring i de forskellige universitetsuddannelser.

Endvidere fremhæves et øget behov for, at de studerende kan sætte deres fag, deres uddannelse ind i en større sammenhæng, således at faget/uddannelsen til stadighed tilgodeser både samfundets og den enkeltes behov. Det kan f.eks. fremmes ved brug af videnskabsteori, videnskabshistorie, etik, filosofi, den type af faglighed, som kan give en baggrund for at vurdere ens kernefag.

I flere uddannelser på en række universiteter indgår allerede i dag filosofilignende elementer, og det er mit indtryk, at det går i retning af, at flere uddannelser inddrages. Man håber derved fra universiteternes side at kunne bidrage til en faglig integration for de studerende i de første studieår, således at overgangen fra at være elev til at blive studerende bliver tydeligere.

Tankegangen er, at den studerende bl.a. skal opnå følgende:

For det første at sætte faget ind i en større sammenhæng. For det andet at opnå en kritisk stillingtagen til faget. For det tredje at reflektere over, hvad faget kan bruges til, herunder videnskaben for fagets skyld eller for samfundets skyld.

Problemstillingen hænger sammen med universiteternes arbejde med kvalitetssikring, kvalitetsudvikling af deres uddannelser. I dette arbejde indgår bl.a. målsætninger for den enkelte uddannelse, både den overordnede målsætning for uddannelserne og delmålsætninger for hvert af fagene, der indgår i uddannelserne, og ind-

hold. Det vil sige spørgsmålet om, hvorvidt indholdet er hensigtsmæssigt prioriteret i forhold til målsætningerne og i forhold til de faglige kerneområder.

Målsætning og indhold er blandt de kvalitetskriterier, som turnusevalueringerne på de videregående uddannelser har set på. Og det er især vedrørende disse to kriterier, at evalueringsrapporterne har koncentreret deres kritik af uddannelserne.

Derfor har jeg også i nogen tid haft tanker om, hvad jeg ville kalde genfortolkning af filosofikum. Og hermed vil jeg gerne signalere, at det ikke er genindførelse af det gamle filosofikum, som bortfaldt i 1971, jeg har planer om. Genfortolkning af filosofikum betyder for mig fagrelaterede filosofikurser, der gennemføres inden for gældende studietidsrammer.

Et moderne filosofikum må efter min mening være en studiedel, hvor den universitetsstuderende får lejlighed til at reflektere over, hvad videnskabelighed er, og over sammenhængen mellem videnskaberne og den omliggende verden, det vil sige en mere videnskabsteoretisk orientering end et egentligt filosofihistorisk kursus, som det gamle filosofikum vel egentlig var endt i. Det skal være en fagrelateret filosofi, det vil sige med hovedvægt på fagets eller uddannelsens idéhistorie og videnskabsteori. Det kan, bør måske også, tilrettelægges fælles for flere fag, eventuelt fælles for alle fag inden for et hovedområde svarende til alle fag inden for et fakultetsområde.

Det nærmere indhold og omfang såvel som placeringen i studieforløbet må derfor afhænge af eller tilpasses de enkelte universitetsuddannelser. Og derfor finder jeg det også væsentligt, at de nye filosofikurser etableres i tæt dialog med universiteterne og også ses i sammenhæng med vores overvejelser om at sikre en stærkere profil af universitetsuddannelserne i lighed med den klare profilering på andre uddannelsesniveauer. Det gælder både ungdomsuddannelser, korte og mellem lange videregående uddannelser.

På et møde med universitetsrektorerne for nylig, den 24. februar, orienterede jeg igen om mine overvejelser om en genfortolkning af filosofikum. Og når jeg siger igen, er det, fordi idéen blev lanceret ved en større konference, som vi holdt i efteråret som den foreløbige afrunding på et langt tema om de videregående uddannelser. Det var mit indtryk, at rektorerne